

[Johan Philipsen.]

Jeg har for en måned siden spurgt Sønderjyllands største erhvervsvirksomhed, Danfoss, og sagt: nu har I fået en lovgivning, der går ud på, at afskrivningsprocenten med hensyn til varelagre sænkes fra 30 til 10 over en længere årrække. Hvad betyder det for jer? Jeg fik det svar: det betyder for os det samme beløb, som vi kan oprette 300 arbejdspladser for. Så føjer jeg skyndsomst til, at der er jo mange andre faktorer, der spiller ind og er afgørende for, om disse arbejdspladser kan oprettes eller ej, f. eks. hvorvidt den produktion, der derfra kan præsteres, kan sælges eller ej. Men vi har efter min mening i den videre debat behov for oplysninger, ud fra hvilke vi kan diskutere realiteter de to parter imellem.

Jeg har selvfølgelig også som mange andre lagt mærke til hr. Aksel Larsens svar. Det går jo på: I kan få nogle af de ITP-penge, vi vil have krævet ind, som kapitalgrundlag for private virksomheder i landet i de kommende år.

Jeg har så et spørgsmål til økonomiministeren og ministeren for europæiske markedsanliggender, der efter min mening meget korrekt starter med at sige ordret således, at han vil forsøge at svare. Svaret gjaldt spørgsmålet om en vurdering af kommissionens seneste rapport. Det kan på nærværende grundlag selvfølgelig kun gøres med alt mulig forbehold, men set med mine øjne står vi foran den situation, at den danske vedtagelse om den fuldkomne parallelitet med England kommer i voldsom modstrid med vor interesse i at få en kort og helst ingen overgangsperiode med hensyn til vore landbrugsmuligheder i fællesmarkedet. Jeg hørte jo nok, der blev sagt, at vi får sandsynligvis den samme overgangsperiode med hensyn til industri- og landbrugsvarer, men paralleliteten, sådan som vi har lagt det op, kommer til at vanskeliggøre vore muligheder sydpå, som jeg jo altid har vurderet som store, og kommer til at vanskeliggøre i en længere årrække dansk landbrugs stilling.

Og så rører det ved det mest ømtålige

problem, jeg har. Det er de svar, vi året rundt giver til de mange landmænd, der spørger: hvilken produktionspolitik skal vi føre under disse uoversigtlige vilkår? Samtlige i dette land, inklusive landbrugsministeren, inklusive hr. Anders Andersen, der er fraværende her i dag, inklusive husmandsforeningerne, har jo sagt: hvis det er jer muligt, så hold fast ved den animalske produktion; det er til gavn for landet, og det er til gavn for jer selv i det lange løb. Men hvis vi som i hvert fald efter min vurdering foran os har en situation, der kort og godt kan beskrives således: tidligste dato for enigheden 1970, tidligste dato for ligeligheden med de andre en årrække længere frem, så kommer vi til at svare dem, der spørger, på en noget anden måde end hidtil. Så tror jeg, at vi, hvis vi skal være gode vejledere, ikke kan svare på det spørgsmål med den udtalelse: hvis I kan, så hold fast ved kærerne, det både jer vel i det lange løb.

Der har jo allerede i afvigte år været udtalelser, der går i en lidt anden retning. Direktøren for Det danske Hedeselskab, Fr. Heick, fik jo, meget chokerende for mange, sagt til de ældre landmænd: sælg kærerne og behold jeres koner. Men, hr. økonomiminister, det kan jo ikke gøres på det nærværende grundlag. Jeg er i hvert fald vældig i klemme med at kunne svare på en reel måde, når de spørger mig: skal vi fortsætte en produktion, hvis ydre vilkår i øvrigt er, at vor gæld som private personer er svagt stigende indtil videre? Til dette har jeg svaret ja; men hvis den endelige dato for ligelighed landbrugere i Europa imellem rykkes ud til 1973, så skal jeg gå hjem og have det svar nøjagtigt overvejet og korriigeret.

Må jeg så til allersidst føje til, at der foreligger foreløbig en kommissionsudtalelse, hvis endelige ordlyd jeg ikke har set, fulgt op af en ministerrådsbehandling, men alligevel må det være sådan, at vi inden for det kommende år skal have en mere eksakt vurdering af, hvilke produktionsmuligheder vi sandsynligvis har foran os. Og så gør